

Neden stalk ediyorsun? diye sordu. Bunu *artık ondan başka kimseyi stalk etmiyorum* diye övünürken sordu. İlginç bir soru. *Onu neden stalk ediyorum?*

El boşluğundan herhalde. İnsan her gün konuştuğu birinin yokluğuna hemen alışamıyor, kolu ke-sildiğinde bir süre daha orada bir kol varmış gibi hissediyormuş. Stalk ederek bu şoku hafifletmeye, *o hala orada* demeye çalışıyoruz.

Oradaysa bir umut var mı? Umut olsun diye değil, asıl eksik olan *umut* değil zaten. Bunun için de stalk eden vardır ama bendeki öyle değil.

Biraz *schadenfraude* var mı diye sordum kendime sonra. *Bensiz ne kadar kötü olduğunu görmek istiyor muyum?* Sanırım bunu değil de, çizgi bir defa çatallandığında hayatını *ben yokken* nasıl yaşadığına dair bir merak duyuyorum. Kötü veya iyi olup olmadığından çok, *hikayenin* sonrasına dair bir merak. İnsan dizi seyredirken bile sonraki bölümü merak ediyor, burada bir hayatın sonrasını merak ediyoruz.

Sonra *stalk etmediklerimi neden etmiyorum?* diye de sordum kendime. Meraksızlıktan. Sıkıldığım için. Hikayelerinden sıkıldığım insanlara zihnimde yer vermekten hazzetmiyorum. Bunu *insanlardan korunmanın* nihai noktası gördüğüm için. Dalgalanmış ve durulmuşum, konu hitama ermiş ve suyu hala dalgalandırmanın alemi yok. Zihnim ne kadar dalgasız olursa, dibini o kadar iyi görebiliyorum.

Bildiklerim bana yük. Suya bir taş attığında, dalgaları durdurmak mümkün değil, oradan oraya çarpıyorlar ve yeni taşlar atıyoruz hep, dalgaları beslemek için. *Merak etmemek* mümkün mü bilmiyorum, *pembe fili düşünmemek* gibi. *Merak etme* dediğinde merakın artıyor ama bir defa o dalgalar bittiyse, merak etmediğimi gördüysem neden dalga oluşturayım?

Buradan da aslında *stalk* etmenin insanın kendine verdiği bir zahmet olduğu kanaatine ulaştım. Bundan *kendi elimi tutarak* kurtulmam zor ama zamanın geçip suyu sakinleştirmesini bekleyelim ve dalgalar şekillerini takip etmezken sönsün gitsin.